

Garzón, el juez que amparaba las torturas

VÍCTOR ALEXANDRE :: 10/02/2012

"Cuando le decían los martirios que estaban sufriendo desviaba cínicamente la mirada [...] y se jacta de haber infiltrado agentes de los CESID en el independentismo catalán"

[Català]

No sento la més mínima simpatia pels implicats en la trama de corrupció de l'anomenat cas Gürtel. Per cap ni un. I encara menys per l'expresident valencià Francisco Camps. Al contrari, tant ell com els diversos dirigents del PP que hi estan implicats em repugnen ideològicament i, com diu el seu rei, seria per a mi un motiu de profunda satisfacció veure'ls tancats en el marc incomparable d'una presó. Tanmateix, com a demòcrata, confesso que em produeix un gran plaer veure el jutge Baltasar Garzón assegut al banc dels acusats en qualitat de delinqüent -cap jutge no pot violar els drets de les persones, encara que siguin a la presó- i sotmès només a una petitíssima part de la humiliació a què ell va sotmetre l'any 1992 una quarantena de persones innocents pel sol fet de ser independentistes. En aquell any, aquest fals demòcrata, va ordenar l'empresonament de diversos catalans als quals se'ls va aplicar la llei antiterrorista i van patir ferotges tortures a les dependències policials sense que fes absolutament res per evitar-les. Els mateixos torturats han explicat que quan els interrogava i li deien els martiris que estaven patint per part dels cossos de seguretat espanyols desviava cínicament la mirada cap el sostre per demostrar-los que tot el que deien era tan inútil com si ho diguessin a una paret.

Dotze anys després, l'any 2004, el Tribunal Internacional de Drets Humans d'Estrasburg, al qual van apel·lar les víctimes, va dictar sentència condemnatòria contra l'Estat espanyol per no haver investigat les denúncies de tortures practicades a una quinzena d'independentistes i el va obligar a indemnitzar els demandants amb 8.000 euros per a cadascun i a pagar 12.000 euros addicionals pels costos legals del procés. Garzón, però, no sols no s'avergonyeix d'aquells fets, sinó que en el seu llibre *Un mundo sin miedo* es vanta d'haver infiltrat agents dels CESID en l'independentisme català. Per tant, la imatge de defensor de la democràcia, de les llibertats i dels drets humans que s'ha fabricat és rotundament falsa i només forma part del seu projecte de glorificació personal. Un projecte que, per a reeixir, necessitava d'una tria molt acurada de casos que, ja fos pel nom dels implicats o pel ressò del procés -Pinochet, les dictadures xilena i argentina, els crims del franquisme...-, li donessin popularitat i notorietat internacionals fins al punt de postular-se per a Premi Nobel de la Pau.

Això, però, no impedeix que l'espanyolisme disfressat de progressisme que cada dia escampa la seva hipocresia políticament correcta a les tertúlies de les emissores de ràdio i televisió catalanes tingui la barra de llagotejar Garzón presentant-lo com a màrtir de la caverna espanyola quan, com sabem, la caverna espanyola està formada pel PP i pel PSOE, a parts iguals, amb uns ideals que es resumeixen en l'article 8è de la seva Constitució, aquell que diu que la tasca de les forces armades consisteix a esclafar militarment la voluntat d'independència pacífica i democràtica del poble català. Són, en definitiva, les

mateixes veus i emissores que, revestides d'una galdosa neutralitat, no sols maquillen el passat de Juan Antonio Samaranch, Carles Sentís i Fraga Iribarne arran de la seva mort, com a membres destacats d'un règim de terror que va cometre milers de crims contra la humanitat, sinó que pretenen endolcir-ne la memòria tot fent-los passar per benefactors de la democràcia i fins i tot, en el cas dels dos primers, com a catalans insignes. És a dir, que mentre a Alemanya es repudia les figures destacades del nazisme, a Catalunya s'enalteix les figures destacades del franquisme. L'autoanomenada esquerra, coneguda també com a tripartit -PSOE, Esquerra i ICV-, fins i tot els ha arribat a homenatjar amb els màxims honors al Palau de la Generalitat. Són els mateixos hipòcrites que gosen parlar de memòria històrica i de víctimes i que amb una mà reivindiquen els defensors de les llibertats mentre amb l'altra glorifiquen els seus assassins.

Desconec quin serà el futur de Baltasar Garzón, però no me l'imagino a la presó. Els policies torturadors d'independentistes tampoc no hi han anat mai, a la presó. Me l'imagino, això sí, voltant pel món amb dietes sumptuoses i fent-se passar per màrtir de la intolerància. La mateixa intolerància que ell emparava amb el seu silenci quan eren torturats els independentistes catalans. A Baltasar Garzón, decididament, ningú no li posarà una bossa de plàstic al cap perquè s'asfixii, ni el sotmetrà a vexacions sexuals perquè senti fàstic de si mateix, ni el baldrà a cops perquè digui que és espanyol, ni li aplicarà elèctrodes als genitals perquè xiscli de dolor. Garzón mai no sabrà què és això, perquè és un jutge que, quan un detingut li ho explica, en lloc d'escoltar-lo desvia els ulls i mira el sostre.

[Castellano]

No siento la más mínima simpatía por los implicados en la trama de corrupción del llamado caso Gürtel. Por ninguno. Y menos por el ex presidente valenciano Francisco Camps. Por el contrario, tanto él como varios dirigentes del PP implicados me repugnan ideológicamente y, como dice su rey, sería para mí un motivo de profunda satisfacción verlos encerrados en el marco incomparable de una prisión. Sin embargo, como demócrata, confieso que me produce un gran placer ver al juez Baltasar Garzón sentado en el banquillo de los acusados en calidad de delincuente -ningún juez puede violar los derechos de las personas, aunque sean en la cárcel- y sometido sólo a una pequeñísima parte de la humillación a que él sometió en el año 1992 una cuarentena de personas inocentes por el solo hecho de ser independentistas. En aquel año, este falso demócrata, ordenó el encarcelamiento de varios catalanes los que se les aplicó la ley antiterrorista y sufrieron feroces torturas en las dependencias policiales sin que hiciera absolutamente nada para evitarlas. Los mismos torturados han explicado que cuando los interrogaba y le decían los martirios que estaban sufriendo por parte de los cuerpos de seguridad españoles desviaba cínicamente la mirada hacia el techo para demostrarles que todo lo que decían era tan inútil como si lo dijeran a una pared .

Doce años después, en 2004, el Tribunal Internacional de Derechos Humanos de Estrasburgo, al que apelaron las víctimas, dictó sentencia condenatoria contra el Estado español por no haber investigado las denuncias de torturas practicadas a una quincena de 'independentistas y le obligó a indemnizar a los demandantes con 8.000 euros para cada uno

ya pagar 12.000 euros adicionales por los costes legales del proceso. Garzón, sin embargo, no sólo no se avergüenza de aquellos hechos, sino que en su libro *Un mundo sin miedo* se jacta de haber infiltrado agentes de los CESID en el independentismo catalán. Por tanto, la imagen de defensor de la democracia, de las libertades y los derechos humanos que se ha fabricado es rotundamente falsa y sólo forma parte de su proyecto de glorificación personal. Un proyecto que, para tener éxito, necesitaba de una selección muy cuidadosa de casos que, ya fuera por el nombre de los implicados o por el eco del proceso-Pinochet, las dictaduras chilena y argentina, los crímenes del franquismo ... -, le dieran popularidad y notoriedad internacionales hasta el punto de postularse para Premio Nobel de la Paz.

Esto, sin embargo, no impide que el españolismo disfrazado de progresismo que cada día extiende su hipocresía políticamente correcta en las tertulias de las emisoras de radio y televisión catalanas tenga la barra de llagotejar Garzón presentándolo como mártir de la caverna española cuando, como sabemos, la caverna española está formada por el PP y por el PSOE, a partes iguales, con unos ideales que se resumen en el artículo 8 de su Constitución, aquel que dice que la labor de las fuerzas armadas consiste en aplastar militarmente la voluntad de independencia pacífica y democrática del pueblo catalán. Son, en definitiva, las mismas voces y emisoras que, revestidas de una galdosa neutralidad, no sólo maquillan el pasado de Juan Antonio Samaranch, Carles Sentís y Fraga Iribarne a raíz de su muerte, como miembros destacados de un régimen de terror que cometió miles de crímenes contra la humanidad, sino que pretenden endulzar su memoria haciéndoles pasar por benefactores de la democracia e incluso, en el caso de los dos primeros, como catalanes insignes. Es decir, que mientras en Alemania se repudia las figuras destacadas del nazismo, en Catalunya se ensalza las figuras destacadas del franquismo. La autodenominada izquierda, conocida también como tripartito-PSOE, Esquerra e ICV-, incluso les ha llegado a homenajear con los máximos honores en el Palacio de la Generalitat. Son los mismos hipócritas que se atreven a hablar de memoria histórica y de víctimas y que con una mano reivindicaban los defensores de las libertades mientras con la otra glorifican sus asesinos.

Desconozco cuál será el futuro de Baltasar Garzón, pero no me lo imagino en la cárcel. Los policías torturadores de independentistas tampoco han ido nunca, a la cárcel. Me lo imagino, eso sí, viajando por el mundo con dietas suntuosas y haciéndose pasar por mártir de la intolerancia. La misma intolerancia que él amparaba con su silencio cuando eran torturados los independentistas catalanes. A Baltasar Garzón, decididamente, nadie le pondrá una bolsa de plástico en la cabeza porque se asfixie, ni lo someterá a vejaciones sexuales para que sienta asco de sí mismo, ni el baldará a golpes para que diga que es español, ni le aplicará electrodos a los genitales porque chillara de dolor. Garzón nunca sabrá qué es eso, porque es un juez que, cuando un detenido se lo explica, en lugar de escucharlo desvía los ojos y mira el techo.

http://www.victoralexandre.cat/index.php?option=com_content&task=view&id=1605&Itemid=63

<https://ppcc.lahaine.org/garzon-el-juez-que-amparaba-las-torturas>